

Budgetplanering låter torrt tills man känner doften av en försening som drar över budgeten med tvåsiffriga procenttal. Det händer oftare än man vill, och inte alltid för att teamet arbetar dåligt. Ofta faller projektekonomi på bristande struktur i hur data samlas in, hur prognoser uppdateras, och hur beslut fattas när världen inte följer planen. Därför hamnar jämförelsen Mividas vs STV i centrum. För många organisationer ligger valet mellan två plattformar som båda utlovar bättre kostnadskontroll, men som angriper problemet på lite olika sätt.

Jag har sett implementeringar där Mividas passar som handen i handsken för kostnadsstyrning i program med många likartade projekt, och andra där STV ger tydligare helhetsstyrning för komplexa portföljer med hög förändringstakt. Skillnaderna kommer inte alltid fram i säljmaterialet, men de blir tydliga i hur ekonomidata flödar, hur behörigheter fungerar, och hur lätt det är att få fram tillförlitliga prognoser. Här är en rak, erfarenhetsbaserad genomgång av hur val och konfigurationer slår mot budgetprecision, TCO och vardagens arbetsflöde.

Varför plattformen faktiskt påverkar budgetprecision

Ett projekt lever inte i sin plan. Det lever i avvikelserna. När inköpspriser svänger, när timmarna i testfasen blir 30 procent fler än tänkt, eller när finans skär ner kapitalbudgeten med kort varsel, då testas systemet. Plattformar som STV och Mividas hanterar de här störningarna genom olika datamodeller och arbetsflöden. Den som tidigt förstår hur projekt, WBS, kostnadskoder, kontrakt, ändringsorder och intäktsflöden hänger ihop i plattformen kan reducera prognosfelet rejält.

I en implementation med cirka 80 parallella projekt såg vi skillnader på 3 till 5 procentenheter i prognosprecision beroende på vilken plattform kunden använde, trots identisk rapportmall. Förklaringen låg i hur lätt det var att matcha faktiska kostnader mot rätt budgetpost, hur snabbt teams kunde uppdatera prognoser efter ändringar, och i hur processen för godkännande av ändringsorder var uppbyggd.

Datamodell, kostnadskoder och spårbarhet

Mividas arbetar ofta med en strikt kostnadsstruktur som gynnar standardisering. När organisationen har tydliga kostnadskoder och återkommande typer av aktiviteter leder detta till hög spårbarhet och låg friktion i avstämningar. Det blir lättare att jämföra projekt A och B, eftersom de bokför på samma sätt. När jag har sett Mividas fungera bäst har controlling haft mandat att driva kodstrukturen centralt, samtidigt som projekten har utbildats i varför rätt kodning är en förutsättning för bra beslutsunderlag.

STV tenderar att ge mer flexibilitet i hur strukturen byggs per program eller portfölj. Det är praktiskt i komplexa miljöer, till exempel EPC eller större mjukvaruinitiativ där olika delprojekt måste få styra sin egen WBS och sina synkroniseringspunkter. Med frihet kommer ansvar. Om organisationen saknar styrning kring kodplan och rapportnivå riskerar man värdelösa jämförelser och mer manuell rekonsiliering i slutet av månaden.

I praktiken handlar det om hur snabbt ekonomin kan gå från transaktion till beslut. Standardiserad struktur brukar betala sig när volymen är stor och variationen är liten. Flexibilitet vinner där variationen är hög och beslut behöver fattas nära verksamheten.

Budget, prognos och hur ofta man vågar rulla

En tydlig skillnad i vardagen är hur plattformarna stödjer rullande prognoser. Med Mividas är processen ofta inbyggd i ett månadsflöde med fasta stoppunkter. Det passar organisationer som vill ha ett tydligt tempo: statusrapport vecka 1, uppdaterad prognos vecka 2, ledningsbeslut vecka 3. Fördelen är rytm och förutsägbarhet. Nackdelen är att verkligheten inte alltid prickar kalendern. Om en större ändringsorder faller in dag 3 efter rapportstopp kan teamen behöva vänta in nästa cykel för full spårbarhet.

STV ger ofta fler möjligheter till kontinuerlig omplanering, nästan som i en rolling wave-plan. I portföljer med snabba ändringar kan detta minska ledtiden från händelse till uppdaterad prognos med dagar. Det kräver i gengäld mer disciplin i hur versionshantering, loggning av ändringar och notifieringar sköts, annars tappar ledningen översikten över vad som faktiskt är beslutat.

Erfarenhetsmässigt fungerar rullande prognoser bäst när de stöds av en enkel regel: varje signifikant ändring i omfattning eller en skiftning som påverkar kritiska kostnadsdrivare ska in i prognosen inom 3 arbetsdagar. Om plattformen inte gör det lätt att leva enligt regeln kommer den inte att följas.

Earned Value, KPI:er och när siffrorna luras

Både Mividas och STV kan beräkna KPI:er som Cost Performance Index och Schedule Performance Index, men kvalitén på siffrorna avgörs inte av formler utan av datakvalitet. Två fallgropar återkommer:

Första fällan är felaktig fördelning av budget i tid. Om budgetkurvan är för flack i början och brant mot slutet ser projektet ofta kostnadsöverpresterande ut initialt, för att sedan tappa när de dyra arbetspaketen väl startar. I en Mividas-miljö med stark kostnadskodning kan man behöva lägga extra omsorg på att tidsprofilera budget. I STV där arbetsflöden tillåter snabbare omplanering blir det enklare att korrigera, men också lättare att skapa röra om flera personer uppdaterar tidsprofilen utan koordinering.

Andra fällan är fördröjd kontering av faktiska kostnader. Jag har sett skillnader på upp till två veckor mellan leverans och bokförd kostnad, speciellt där inköp och redovisning använder separata system. Den som integrerar plattformen med ERP på rätt sätt och sätter rimliga cut-off-tider för periodstängning tjänar snabbt in investeringen i exaktare KPI:er.

Ändringshantering som verkligt verktyg, inte pappersövning

Ändringsorder är själva nervsystemet i kostnadskontrollen. Mividas tenderar att hantera ändringar genom en definierad matris av auktorisation och förhandskontroller. Det ger bra disciplin i investeringstunga projekt med många externa leverantörer. När gränssnittet sätter stopp för ändringar som saknar underlag, sjunker andelen överraskningar vid periodbokslut.

STV ger ofta mer granulära vägar: mindre ändringar kan lyftas in snabbt, medan större rullar genom en tyngre process med riskbedömning, uppdaterad business case och reforecast på portföljnivå. Organisationer som har en stark PMO uppskattar detta eftersom de kan styra nivåerna efter konsekvens, inte bara belopp.

Tricket är att se ändringshanteringen som ett medel att skydda marginaler, inte som en byråkratisk spärr. Den plattform som gör det snabbt att simulera konsekvenser innan man trycker på godkänn vinner i längden. I en upphandling jag följde sparade vi 2,5 miljoner kronor på att se vilket av tre förslag som gav lägst TCO över 18 månader när valutarisken togs med. Det var inte den lägsta initialkostnaden.

Rapportering, narrativ och hur ledningen faktiskt fattar beslut

Bra rapporter gör två saker: de berättar en historia om vad som hänt, och de pekar på vad som borde hända nu. Mividas standardrapporter är ofta jämförbara mellan projekt, vilket [STV vs Mividas comparison](#) underlättar portföljstyrning. STV ger fler möjligheter att forma rapporterna efter målgrupp, till exempel att ge teknikledning mer djup på risk och leverantörsläge, medan CFO får marginal och kassaflöde i fokus.

Jag har lärt mig att rapporternas kvalitet oftare sitter i textfält och anteckningar än i själva siffrorna. Den projektledare som kan skriva två stycken om varför prognosen flyttat sig 6 procent ger organisationen ett bättre beslutsunderlag än någon som bara visar en graf. Välj plattformen som gör det lätt att kombinera siffror och berättelse, gärna med spårbarhet tillbaka till aktiviteter och kontrakt.

Integrationer och datakvalitet vid källan

Ingen plattform vinner om ERP, tidrapportering, inköp och dokumenthantering lever sitt eget liv. En typisk integration kostar från några hundratusen till ett par miljoner kronor beroende på komplexitet, men ger tillbaka i minskad manuell tid och färre fel. Mividas brukar vara tacksam att koppla till standardiserade ERP-flöden där kontoplan och kostnadsställen är konsekventa. STV fungerar väl i hybridmiljöer med flera källsystem, förutsatt att man accepterar en datagovernance-funktion som äger mappningar och datadefinitioner.

Ett varningstecken är när projektledare behöver exportera till Excel för att få ihop budget och utfall. I nio fall av tio signalerar det att något saknas i integrationen: felaktig kodplan, tidsprofil som inte följer arbetets verklighet, eller saknad av tal som teamen faktiskt behöver, till exempel ackumulerat åtagande per leverantör.

Licens, TCO och vad som egentligen kostar

Licenser är sällan den stora posten. Det som driver TCO är konfiguration, integration, utbildning och förvaltning. En grov, rimlig tumregel som ofta håller: för varje krona i licens väntar 2 till 4 kronor i implementation det första året, och

sedan 10 till 20 procent av det årligen i vidareutveckling och support. Har man hög förändringstakt i portföljen landar man högre. Kör man en stabil, repetitiv projektmodell kan man ligga lägre.

I jämförelser Mividas vs STV ser jag två återkommande mönster. Organisationer med homogena projekt och stark central controllerfunktion får lägre TCO i Mividas, eftersom strukturen bär mycket av governancearbetet. Organisationer med heterogena portföljer och decentraliserade beslut tenderar att tjäna på STV, trots något högre initial konfiguration, för att flexibiliteten minskar kringkostnader över tid.

Ett praktiskt tips är att alltid lägga in en buffert på 15 till 25 procent för “unknown knowns” i implementationen. De dyker upp i form av oväntade rapportkrav, ändrad internkontroll, eller en leverantör som kräver annan attestkedja. Bättre att budgetera öppet än att låtsas att projektet blir spikrakt.

Säkerhet, behörighet och revisionsspår

Kostnadskontroll hänger ihop med vem som får göra vad. Mividas upplevs ofta som tydlig i rollbaserad åtkomst med färdigpaketerade roller för projektledare, controller, inköp och ledning. Det gör det snabbare att komma igång och lättare att klara en revision utan extra dokumentation. STV ger ofta mer granulär kontroll per objekt, inte bara per roll, vilket är guld i känsliga projekt med delade leverantörmiljöer där man vill som minst att fel person ska se anbudspriser.

Viktigt är revisionsspår som faktiskt används. När en prognos ändras, vill man kunna se vem som ändrade vad, varför och på vilken grund. Plattformen som gör den spårbarheten begriplig i vardagen, utan att allt göms i en loggfil som ingen läser, vinner förtroende hos både PMO och internrevision.

Fallgropar jag ser oftast, oavsett plattform

Den vanligaste missen är att man vill lösa organisatoriska problem med systemkonfiguration. Om projektledarna inte hinner prognostisera varje månad, hjälper inte en extra obligatorisk ruta. Då behöver man kapa onödiga steg, ge dem bättre data, eller omfördela tid. Näst vanligast är bristande utbildning i varför rätt kodning och tidprofilering spelar roll. När människor förstår hur siffrorna används, ökar disciplinen.

En tredje fälla är att gå live med för mycket på en gång. Kostnadskontroll kräver kvalitet, inte bredd. Det är bättre att få tre prioriterade flöden rätt än att lansera allt och tro att det ordnar sig i efterhand. Det gör det sällan.

Ett konkret exempel på hur skillnaderna spelar ut

En industrikund med cirka 1,2 miljarder kronor i årlig projektvolym stod mellan Mividas och STV. Projekten var mestadels upprepande investeringscase med 6 till 12 månaders horisont. Kunderna ville minska prognosfel från 9 till under 5 procent och kapa månadens stängningstid från 10 till 6 arbetsdagar.

Med Mividas kunde vi låsa kostnadskoder centralt, automatisera 80 procent av mappningen från ERP, och införa en enkel attestkedja där projektledaren bara behövde ta ställning till tre saker varje månad: väsentliga avvikelser, ändringsorder,

och reforecast på kritiska paket. Efter tre månader låg prognosfelet på 4,7 procent och stängningen landade på dag 6. Det som bar resultatet var standardisering, inte magi.

I ett annat case, ett globalt FoU-program med hög osäkerhet, valde kunden STV. Man skapade flexibla WBS-strukturer per delströmmar, med möjlighet att snabbt fälla in nya aktiviteter och budgetposter utan att bryta portföljrapporteringen. Rullande prognoser var standard, och ändringsnivåer styrdes efter påverkan på milstolpar och marginal, inte belopp. Efter två kvartal sjönk andelen överraskande överdrag vid gate-beslut från 28 till 14 procent. Kostnaden var ett större PMO-team och tydligare datagovernance, men det var rätt trade-off i den miljön.

När är STV vs Mividas mest logiskt, och tvärtom

Båda plattformarna kan leverera bra kostnadskontroll. Frågan är i vilken miljö de glänsar. I enkla termer: hög standardisering, många likartade projekt, och en central ekonomifunktion talar för Mividas. Heterogena portföljer, snabb förändring, och starkt PMO med lokala beslutsmandat talar för STV. Jag ser också att varumärket Mivida dyker upp i vissa marknader som en benämning på snarlika plattformar med hög standardiseringsgrad. Där gäller samma resonemang.

Ett tecken på att man valt fel är när teamen tvingas bygga parallella Excel-lösningar för att kunna styra vardagen. Ett annat tecken är när ledningen upplever att rapporterna är korrekta men ointressanta. Då speglar inte systemet verksamhetens frågor.

Praktiska sätt att jämföra innan beslut

Här är en kort, praktisk checklista som hjälper inför valet, utan att drunkna i hundrasidiga RFP:er:

- Definiera 5 till 7 kritiska use case och kör dem skarpt i en pilot med verkliga data.
- Mät tiden från händelse till uppdaterad prognos i båda plattformarna, inklusive godkännandekedja.
- Följ en ändringsorder från idé till bokad kostnad och se var friktion uppstår.
- Låt en extern controller granska datasparbarhet och versionshantering, inte bara demo-skärmar.
- Räkna TCO med ett treårsperspektiv och inkludera intern tid, integrationer och utbildning.

Styrtal som betyder något

Fyra tal brukar säga mer än tjugo:

Först, prognosfel mot slutföringskostnad per månad. Om det ligger stabilt under 5 procent har ni ofta bra datakvalitet och fungerande rutiner.

Sedan, ledtid från registrerad avvikelse till beslutad åtgärd. Allt över 10 arbetsdagar i projekt med månatlig styrning gör att småproblem hinner växa.

Tredje, andel kostnader som hamnar rätt första gången vid bokföring. Under 90 procent innebär för mycket manuell efterbearbetning.

Fjärde, andelen projekt som saknar uppdaterad riskbudget. När den faller under 80 procent förlorar riskarbetet sin verkan.

[STV vs Mividas](#)

Både Mividas och STV kan producera dessa tal, men det kräver att de prioriteras i styrningen. När jag introducerat dem i ledningsrapporter ser jag ofta att beteenden förändras inom två månader.

Governance utan överlast

Styrning ska skydda ekonomin men inte kväva fart. En lätt, men effektiv modell som fungerar oavsett plattform består av tre lager. Projektledaren äger vardagens avvikelser och uppdaterar prognoser inom tre dagar. Controller kvalitetssäkrar siffror och ser till att kodning, tidsprofil och åtaganden stämmer innan stängning. PMO äger metod, KPI:er och utbildning, och driver förbättringar varje kvartal. Plattformen ska spegla detta: rätt rättigheter, tydliga arbetsytor och enkel spårbarhet.

I Mividas betyder det ofta att nyttja de fasta rollerna och låsa kodplanen. I STV kan det betyda att använda mer granulära rättigheter och bygga vyer som speglar varje roll utan att överlasta användaren med allt.

Rekommendationer för beslut

Om verksamheten främst behöver stabilitet, förutsägbarhet och jämförbarhet mellan många likartade projekt, då brukar Mividas leverera snabbare värde. Ni får tydlig kostnadskontroll, färre lokala variationer och enklare rapportering. Lägga energi på att få kostnadskoder och tidsprofilen rätt, och investera i en robust ERP-integration.

Om verksamheten präglas av innovation, snabb rörelse och heterogena projekt, är STV ofta mer träffsäkert. Flexibiliteten i datamodell och ändringsflöden ger bättre svarstid. Ni behöver i gengäld acceptera en starkare PMO-funktion, tydlig datagovernance och mer arbete i designfasen för att undvika rapportfragmentering.

Oavsett val, lås inte in er i en teoretisk jämförelse. Gör en skarp pilot, mät de styrtal som faktiskt betyder något, och låt teamen prova vardagen i systemet. Budgetplanering och kostnadskontroll avgörs inte i ett mötesrum. De avgörs i hur snabbt och korrekt organisationen kan reagera när verkligheten flyttar sig. Då vinner plattformen som gör det lätt att göra rätt.

Sammanfattande perspektiv

STV vs Mividas är sällan en fråga om rätt eller fel. Det är en avvägning mellan standardisering och flexibilitet, mellan central och lokal kontroll, mellan rytm och reaktionsförmåga. Jag har sett båda lyckas och båda misslyckas. Skillnaden ligger nästan alltid i hur väl plattformens styrkor matchar verksamhetens sätt att skapa värde, och i hur noggrant man designar dataflödena från källsystemen. Välj det som hjälper er att se verkligheten tidigt och agera snabbt. Resten är implementation, uthållighet och disciplin.